

ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΗΜΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΥ

3

1906

ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ * 1969 * RÉIMPRESSION ANASTATIQUE

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ÉDITIONS

ΒΑΣ. Ν. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

BAS. N. GRÉGORIADÈS

Ε.Υ.Δ της Κ.Τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΗΜΩΝ

ΤΟΜΟΣ Γ' — 31 Δεκεμβρίου 1908. — ΤΕΥΧΟΣ Γ' και Δ'

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΑΝΘΙΣΜΑΤΑ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΛΑΕΡΤΙΟΥ

Υπό τὴν αὐτὴν ταύτην ἐπιγραφὴν ἐξέδωκα τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν τῷ τόμῳ τῷ περιλαμβάνοντι συμβολὰς διαφόρων λογίων τιμώντων τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν τοῦ ἐν Γενεύῃ καθηγητοῦ κ. Ίουλίου Nicole ἐπὶ τῇ ἰωβιλαίᾳ αὐτοῦ πραγματείαν¹, ἣν ἀνατυπὸν ἐνταῦθα αὐτολεξεί, ἔχουσιν ὡδε·

« Ὁ κώδιξ 90 τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει μονῆς Διονυσίου, γεγραμμένος ἐπὶ περγαμηνῆς τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα, περιλαμβάνει ἀπανθίσματα ἐκ τῆς συγγραφῆς τοῦ Ἡροδότου, τῶν Βίων τοῦ Πλουτάρχου καὶ τοῦ Διογένους Λαερτίου². Καὶ περὶ μὲν τῶν Πλουταρχείων ἀπανθισμάτων ἐπραγματεύθη ἤδη τῷ 1888³, ἐπ' ἐσχάτων δὲ καὶ περὶ τῶν Ἡροδοτείων⁴. Ἐπειδὴ δὲ, καθ' ἃ

¹ *Mélanges Nicole. Recueil de mémoires de Philologie classique et d'Archéologie.* Ἐν Γενεύῃ. 1905 σ. 639 - 651.

² *Spyr. P. Lambros Catalogue of the greek manuscripts on Mount Athos.* Ἐν Κανταβριγίᾳ. 1895 Τόμ. Α' σ. 328 κ.ί.

³ Πλουταρχεῖα ἀπανθίσματα ἐν Ἀγιορειτικῷ κώδικι τῆς μονῆς Διονυσίου (τὰ κατὰ τὴν τετρακονταετηρίδα ἀπὸ τῆς ιδρύσεως τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. Ἐν Ἀθήναις. 1885 σ. 315 κ. ἑ., καὶ ἐν ἰδίῳ τεύχεϊ).

⁴ Ἡροδοτεῖα ἀπανθίσματα ἐν ἀγιορειτικῷ κώδικι τῆς μονῆς Διονυσίου ἐν Νίῳ Ἑλληνομνήμονι Τόμ. Β' (1905) σ. 1 κ. ἑ. καὶ σ. 157.

ἐπειράθην νάποδειξω τὸν λόγον ποιούμενος περὶ τῶν ἐκ τοῦ Πλουτάρχου ἀπανθισμάτων, ὃ κῶδῆξ τῆς μονῆς Διονυσίου εἶνε, καθ' ἃ ὑπολαμβάνω, ἀπόγραφον ἀρχαιοτέρου χειρογράφου ἀνερχομένου εἰς τὸν δεκάτον αἰῶνα, ἐν ᾧ εἶχον ἀπανθισθῆ ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Πλουτάρχος καὶ ὁ Διογένης Λαέρτιος ἐν ταῖς ἡμέραις Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, οὐκ ἀνάξιον λόγου κρίνω νά εἰπῶ ἐνταῦθά τινα ὀλίγα καὶ περὶ τῶν ἀπανθισμάτων τοῦ Διογένους, ἀναβάλλων εἰς ἄλλοτε τὸν μικρότερον περὶ αὐτῶν λόγον.

Τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἀπανθίσματα περιλαμβάνονται ἐν φ. 193^b-248^b τοῦ κώδικος, καὶ ἐπιγράφονται « Διογένους Λαερτίου ἐκ τοῦ τῶν φιλοσόφων βίου ». Ἀλλὰ μεταξὺ τούτων μόνα τὰ μέχρι τοῦ φ. 238^b εἶνε εἰλημμένα πράγματι ἐκ τοῦ Διογένους Λαερτίου, τὰ δὲ κατόπιν, καίπερ μὴ φέροντα ἰδίαν ἐπιγραφὴν καὶ ἐγκαταμιγμένα μετὰ τῶν τοῦ Διογένους ἐν τέλει αὐτῶν, εἶνε ἀπανθίσματα ἐξ ἄλλων συγγραφῶν, ἐκ τῶν Ἡθικῶν τοῦ Πλουτάρχου, τῆς Ποικίλης ἱστορίας τοῦ Αἰλιανοῦ καὶ ἄλλων. Καὶ ἄρχονται μὲν τὰλλότρια ταῦτα ὧδε: [Δ]ιονύσιος ὁ τύραννος καθαρωδοῦ εὐδοκιμοῦντος μισθὸν ἐπηγγείλατο· ὡς δὲ ἀπήτει, εἶπεν Ὡς σὺ ἐμὲ, οὕτω καὶ γὰρ φωνῆ σε εὐφρανα¹. Τελευτῶσι δὲ ὧδε· Εὐδαμίδας ἀκούσας φιλοσόφου διαλεχθέντος, δι μόνος ἀγαθὸς στρατηγὸς ὁ σοφὸς ἐστίν, Ὁ μὲν λόγος, ἔφη, θαυμασιὸς, ὁ δὲ λέγων οὐ περισεσάλπισται².

Τὰ δὲ ἀποσπάσματα τοῦ Διογένους Λαερτίου αὐτὰ ἄρχονται μὲν ἀπὸ τοῦ βίου τοῦ Θαλοῦ, προχωροῦσι δὲ κατὰ τὴν παρὰ τῷ Διογένει τάξιν μόνον μέχρι τοῦ ἐνάτου βιβλίου ἐν τοῖς περὶ Ἀναξάρχου. Οὐδὲ λείπουσι μόνον οἱ λοιποὶ βίου τοῦ ἐνάτου βιβλίου καὶ πάντες οἱ τοῦ δεκάτου, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἐννέα πρώτων βιβλίων δὲν εἶνε ἀπηνθισμένοι πάντες οἱ βίοι, ἀλλὰ

¹ Πλουτάρχου Περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου τύχης ἢ ἀρετῆς Β' 1 (333 D), ἡ. α. . Ἰερὸ τοῦ ἀκούειν 7 (41 E).

² Πλουτάρχου Ἀποφθέγματα βασιλείων καὶ στρατηγῶν. Εὐδαμίδου (192 B).

λείπουντι πολλοὶ αὐτῶν. Οἱ δὲ βίοι, ὧν ἀπανθίσματα περιλαμβάνει ἡ κωδίκις, εἶνε οἱ ἑξῆς:

Βιβλίον Α΄. Θαλῆς, Σόλων, Χεῖλων, Πιπτακός, Βίας, Κλεόβουλος, Περίανδρος, Ἀνάχαρσις, Μύσων, οὗ τὰ πανθίσματα προσήρτηνται ἐν τέλει τῶν ἐκ τοῦ Ἀναχάρσιδος, Φερεκύδης.

Βιβλίον Β΄. Ἀναξίμανδρος, Ἀναξαγόρας, Σωκράτης, Ξενοφῶν ἐν ἐπιμέτρῳ τῶν τοῦ Σωκράτους, Ἀρίστιππος, Στίλπων.

Βιβλίον Γ΄. Πλάτων.

Βιβλίον Δ΄. Σπεύσιππος, Ξενοκράτης, Ἀρχεσίλαος, Βίων, Καρνεάδης.

Βιβλίον Ε΄. Ἀριστοτέλης, Θεόφραστος.

Βιβλίον ΣΤ΄. Ἀντισθένης, Διογένης, Μητροκλῆς, Ἰππαρχία, Μένιππος.

Βιβλίον Ζ΄. Ζήνων.

Βιβλίον Η΄. Πυθαγόρας, Ἐμπεδοκλῆς.

Βιβλίον Θ΄. Ἡράκλειτος, Δημόκριτος, Ἀνάξαρχος.

Κατὰ ταῦτα λείπουντι ἐκ τῶν ἀπανθισμάτων οἱ ἑξῆς βίοι:

Βιβλίον Α΄. Ἐπιμενίδης.

Βιβλίον Β΄. Ἀναξιμένης, Ἀρχέλαος, Αἰσχίνης, Φαίδων, Εὐκλείδης, Διόδωρος, Κρίτων, Σίμων, Γλαύκων, Σιμμίας, Κέβης, Μενέδημος.

Βιβλίον Δ΄. Πολέμων, Κράτης, Κράντωρ, Λακύδης, Κλειτόμαχος.

Βιβλίον Ε΄. Στράτων, Λύκων.

Βιβλίον ΣΤ΄. Μόνιμος, Ὀνησίκρατος, Κράτης, Μενέδημος.

Βιβλίον Ζ΄. Ἀρίστων, Ἡριλλος, Διονύσιος, Κλεάνθης, Σφαῖρος, Χρύσιππος.

Βιβλίον Η΄. Ἐπίχαρμος, Ἀρχύτας, Ἀλκμαίων, Ἰππασος, Φιλόλαος, Εὐδοξος.

Βιβλίον Θ΄. Ξενοφάνης, Παρμενίδης, Μέλισσος, Ζήνων, Λεύκιππος, Πρωταγόρας, Διογένης Ἀπολλωνιάτης, Πόρρων, Τίμων.

Βιβλίον Γ'. Πάντες οἱ βίοι.

Εὐθύς δ' ἐξ ἀρχῆς παρατηρητέον, ὅτι ἐξαιρέτως βραχέα εἶνε τὰ πανθίσματα ἐκ τῶν ἄλλως μακρῶν, ἐνίων δὲ καὶ μακροτάτων παρὰ τῷ Διογένει βίων τοῦ Πλάτωνος, Ἡρακλείδου, Ζήνωνος, Πυθαγόρου, Ἡρακλείτου καὶ Δημοκρίτου.

Ἀκολουθεῖ δ' ὁ ἀπανθιστὴς ἐν ἐκάστῳ βίῳ τὸ πλεῖστον τὴν σειρὰν καθ' ἣν τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀπανθιζόμενα εὐρίσκονται παρὰ τῷ Διογένει. Συνήθως δ' ἐπιτομεύει ὁ συλλογεὺς τὰ πανθιζόμενα, σπανίως δὲ μόνον παραθέτει αὐτὰ αὐτότατα ὡς ἔχουσι. Παρατίθενται δ' ἐν τῷ κώδικι τὰ ποσπάσματα ἐξ ἐκάστου βίου ἐξῆς, ἐνιαχοῦ μόνον χωριζόμενα εἰς νέας παραγράφους. Ἐκαστος δὲ βίος διακρίνεται ἀπὸ τοῦ προηγουμένου, γραφομένου ἐρυθροῦ τοῦ πρώτου κεφαλαίου γράμματος τῆς ἀρκτικῆς λέξεως, ἀλλ' ἄνευ ἰδίας ἐπιγραφῆς. Μόνον δὲ τὰ ἐκ τῶν βίων τοῦ Μύσωνος καὶ τοῦ Ξενοφῶντος ἀπανθίσματα οὐδαμῶς διαστέλλονται ἀπὸ τῶν προηγουμένων βίων, ἐκείνων μὲν ἐπομένων ἀμέσως καὶ ἄνευ διακρίσεως εἰς τὰ ἐκ τοῦ Ἀναχάρσιδος, τούτων δὲ εἰς τὰ ἐκ τοῦ βίου τοῦ Σωκράτους, καθ' ἃ ἐσημείωσα ἤδη ἀνωτέρω.

Ἐπὶ τούτοις δὲ παρέθηκα ὡς δείγματα τῆς ὅλης συλλογῆς τῶν ἀπανθισμάτων πρῶτον μὲν τὴν ἀρχὴν, περιλαμβάνουσαν τὰ ἐκ τῶν βίων τοῦ Θαλοῦ καὶ τοῦ Σόλωνος ἀποσπάσματα, παραθέσας ἀπέναντι τὸ ἀντίστοιχον κείμενον κατὰ τὴν παρ' ἐμοὶ τότε πρόχειρον στερεότυπον ἔκδοσιν τοῦ Tauchnitz τοῦ 1884, εἶτα δὲ τὸ τέλος, περιλαμβάνον τὰ πανθίσματα τὰ εἰλημμένα ἐκ τῶν βίων Ἡρακλείτου, Δημοκρίτου καὶ Ἀναξάρχου. Προσέθηκα δ' ἐν τέλει τὰ ἐξῆς:

α Ἐκ τῶν παρατεθέντων ἀνωτέρω ἀπανθισμάτων γίνεται ὀηλος ὁ ὅλος αὐτῶν χαρακτήρ καὶ ὁ τρόπος τῆς μεταβολῆς. Πλάγιος λόγος τρέπεται πολλάκις εἰς εὐθύν, οἱ συγγραφεῖς, εἰς οὓς ἀναφέρεται ὁ Διογένης, παραλείπονται συνήθως, λέξεις

ἀντικαθιστάνονται ὑπὸ συνωνύμων, ἄλλαι παραλείπονται, ἄλλοτε μεταβάλλεται ἡ θέσις αὐτῶν πρωθυστερώς, τὰ χωρία ἐπιτέμνονται. Ἐν τῷ συνόλω δὲ παρατηροῦμεν καὶ ἐν τοῖς ἀπανθίσμασι τοῦ Διογένης Λαερτίου ταῦτά παντοῖα εἶδη τῶν ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου κειμένου μεταβολῶν, περὶ ὧν ἐποιησάμεν λόγον πραγματευόμενος τὰ Ἡροδότεια ἀπανθίσματα¹. Ἄξια δὲ παρατηρήσεως εἶνε καὶ ἡ μικτὴ χρῆσις τοῦ εἰς καὶ ἐς ὑπὸ τοῦ ἀπανθιστοῦ.

Ἄρκοῦσι δὲ τὰ παρατεθέντ' ἀπανθίσματα, ὅπως ἐξ αὐτῶν καταδειχθῆ, ὅτι ἡ ὅλη συλλογὴ, εἰς ἧς τὴν ἐκδοσιν θέλω προβῆ ὅσον οὐπίω, εἶνε ἀξία προσοχῆς. Καὶ πρῶτον μὲν ἀξιον λόγου εἶνε, ὅτι ὁ ἀπανθιστὴς ἐγκατέμιξεν εἰς τὰ τοῦ Διογένης Λαερτίου χωρία τινὰ ἄλλοθεν εἰλημμένα. Τοιαῦτα εἶνε ἐν τοῖς ἀνωτέρω παρατεθείσιν ἀπανθίσμασι τὰ ἐν σ. 642, 11 καὶ 17 χωρία τοῦ Πλουτάρχου καὶ τοῦ Στοβαίου² καὶ τὸ ἐν σ. 644, 5³, οὗ ἀγνοῶ τό γε νῦν ἔχον τὴν προέλευσιν. Πολλῆς δὲ προσοχῆς ἀξίαι εἶνε νέαι τινὲς γραφαὶ, ἃς παρέχει ὁ κώδιξ τῶν ἀπανθισμάτων, πιθανώτατα μὴ προερχόμεναι ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἀπανθιστοῦ, ἀλλ' ἀπορρέουσαι ἐξ ἀρχαιοτέρου ἀπογράφου διαφέροντος τῶν λοιπῶν κωδίκων τοῦ Διογένης. Τοιαῦτα εἶνε τὸ ὀρθῶς ἔχον λάθοι ἐν σ. 643, 24 ἀντὶ τοῦ λήθοι⁴, τὸ ἐν σ. 645, 2-3 διάξας⁵, ἄγον εἰς ἐπανόρθωσιν τοῦ ἐν ταῖς ἐκδόσεσι τοῦ Διογένης ὑπόπτου ἤξας⁶ καὶ τὸ ἐν σ. 649, 30 βεβλήσεται ἀντὶ τοῦ παρὰ τῷ Διογένηι βληθήσεται⁶. Συμπίπτει δὲ ἡ νέα

¹ Ἐν Νέῳ Ἑλληνομνημονι Τόμ. Β' (1905) σ. 21 κ. ἑ.

² Noctuae ἢ σελίς τῶν Mélanges Nicole, πρὸς ἣν ἀντιστοιχεῖ ἡ ἐνταῦθα κατωτέρω σ. 268, 14 κ. ἑ. Ἀλλὰ ταῦτα γράφων εἶχον καρδίαι, ὅτι τὰ χωρία ταῦτα εὐρίσκοντο καὶ παρὰ τῷ Λαερτίῳ, τοῦθ' ὅπερ ἐπηνώρθωσα ἐν τῷ οἰκείῳ τόμῳ τῆς παρούσης ἐκδόσεως.

³ Ἰδὲ ἐνταῦθα κατωτέρω σ. 269, 29 κ. ἑ.

⁴ Ἰδὲ ἐνταῦθα κατωτέρω σ. 269, 14. Ὁ Cobet ἔχει ὀρθῶς λάθοι.

⁵ Ἰδὲ ἐνταῦθα κατωτέρω σ. 270, 27, ἐνθα ἔγραφα διάξας. Ἡ δὲ ὁ Cobet εἶχε γράφει ἤξας.

⁶ Ἰδὲ ἐνταῦθα κατωτέρω ἐν τοῖς ἀπανθίσμασι τοῦ Ἀναξάρχου ἐν τῷ δεκάτῳ κεφαλαίῳ τοῦ Θ' Βιβλίου. Ὁ Cobet ἔγραψεν ὀρθῶς βεβλήσεται.

αὕτη γραφή τοῦ ἀγιορειτικοῦ κώδικος πρὸς τὸ χωρίον, εἰλημ-
 μένον ἐκ τοῦ Ὁρέστου τοῦ Εὐριπίδου (στ. 271). Ἄρα τὸ ὀρ-
 θὸν *βεβλήσεται* ὑπῆρχεν ἤδη ἐν τῷ ἀρχετύπῳ τοῦ Διογένους
 καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀπέρρευσεν ἡ γραφή τοῦ Διονυσιακοῦ κώδικος,
 ἄλλως διαφθαρεῖσα ἐν τοῖς λοιποῖς κώδιξιν, ἢ τὴν λέξιν κακῶς
 ἔχουσαν καὶ ἐν τῷ ἀντιβλαίῳ αὐτοῦ διώρθωσεν αὐτὸς ὁ ἀπαν-
 θιστὴς ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ χωρίου τοῦ Εὐριπίδου; Εἴπερ τινὲς
 δὲ καὶ ἄλλαι ἀξίαι λόγου εἶνε αἱ διαφοραὶ ἐν δυσὶ τῶν ἀποσπα-
 σμάτων τοῦ Σόλωνος. Καὶ ἐν μὲν τῷ στίχῳ 4 ἐν σ. 645, 25
 ἀξιόλογος εἶνε ἡ γραφή *χεῖται* ἀντὶ τοῦ παρὰ τῷ Διογένει φέ-
 ρεται¹, ὅπερ ὁ Bergk διώρθωσεν εἰς *πέλειται*. Ἐν δὲ σ. 647, 7
 καὶ 8 ἔχομεν τὰς γραφὰς *φαιδρῶς προσενέπης* (προσεννέπης)
 ἀντὶ τῆς ἄλλως φερομένης *φαιδρῶ σε προσενέπη* (προσεννέπη)
 καὶ *γλῶττα* δέ τοι ἀντὶ τῶν *γλῶσσα* δέ οἱ²»

Ἡ δημοσίευσίς μου ἐκείνη ἕνεκα τοῦ ἐξαιρέτου ἀληθῶς τῶν
 γραφῶν τοῦ ἀγιορειτικοῦ κώδικος ἐν τοῖς ὑπ' ἐμοῦ παρασχε-
 λείσι δείγμασιν εἰλκυσεν ἐπὶ τοσοῦτον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν περὶ
 τὴν ἀρχαίαν φιλολογίαν διατριβόντων, ὥστε πολλαὶ μοι ἔγειναν
 προτροπαὶ νὰ προβῶ ὡς τάχιστα εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς ὅλης συλ-
 λογῆς τῶν ἀπανθισμάτων τοῦ συγγραφέως ἐκείνου τῶν ἐν τῷ
 ἀγιορειτικῷ κώδικι περιεχομένων. Ἰδίᾳ δὲ με παρεκέλευσεν ὁ
 εἰδικῶς περὶ τὸν Λαέρτιον ἀσχολούμενος φίλος ἐν τῷ Πανεπι-
 στημίῳ Λειψίας καθηγητὴς κ. Edgar Martini, ὅστις καὶ μοι
 ὑπέδειξε τὸν ἐν τῇ Ἑθνικῇ βιβλιοθήκῃ τῶν Παρισίων κώδικα
 τοῦ Supplement Grec ὑπ' ἀρ. 134, ὃν ἔκρινεν ἐκ τῶν ὑπ' ἐμοῦ
 ἐκδοθέντων μερῶν τῶν ἀγιορειτικῶν ἀπανθισμάτων ἀξίον ἀντι-
 βολῆς πρὸς τὸν κώδικα τῆς μονῆς Διονυσίου. Τοῦτο δὲ καὶ
 ἠδυνήθην πράγματι νὰ πράξω, εὐτυχήσας νὰ μελετήσω τὸν

¹ Ἴδε ἐνταῦθα κατωτέρω σ. 271, 24.

² Ἴδε κατωτέρω ἐνταῦθα σ. 273, 6-7.

κώδικα τοῦτον ἐν Παρισίοις ἀρχομένου τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ λήγοντος ἔτους.

Οἱ δύο κώδικες ἔχουσιν ὑπὸ ἐξωτερικὴν ἔποψιν ἐξαιρετικὴν ὅλως ὁμοίότητα πρὸς ἀλλήλους, ὄντες οὕτως εἰπεῖν ἀντίστοιχοι ἀλλήλων. Εἶνε ἀμφότεροι γεγραμμένοι ἐπὶ περγαμηνῆς, καὶ ἔχουσι τὸ αὐτὸ σχῆμα καὶ μέγεθος¹. Τοιαύτη δ' ἐν συνόλῳ ἢ αἰσθησίς, ἣν ἐνεποίησέ μοι ὁ Παρισιακὸς εὐθὺς ἐπὶ τῇ πρώτῃ αὐτοῦ θέα, ὡς εἰ ἐπανέβλεπον πρὸ ἐμοῦ αὐτὸν, αὐτότατον τὸν Διονυσιακόν, οὗ ζωηροτάτην εἶχον τηρήσει τὴν ἀνάμνησιν, ἅτε χειρισθεὶς αὐτὸν ἐπὶ πολὺ, τῷ τε 1880, ὅτε διὰ μακρῶν περιέγραψ' αὐτὸν², καὶ τῷ 1895, ὅτ' ἐξεγράφησαν τὰ πανθίσματα τοῦ Λαερτίου, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ κώδιξ οὗτος, καθ' ἃ καὶ ὁ Παρισιακός, ἔχει τι τὸ ἐξαιρετικῶς χαρακτηριστικὸν διὰ τὸ μικρὸν ἅμα τοῦ σχήματος καὶ τὴν ὅλως ἔκτακτον κομψότητα τῆς γραφῆς. Πλὴν δὲ τῆς ταυτότητος τῶν διαστάσεων μεγίστη εἶνε ἡ ὁμοίότης τῶν δύο κωδίκων ὡς πρὸς τὴν γραφήν. Δὲν εἶνε μόνον τοῦ αὐτοῦ αἰῶνος ἡ γραφή αὕτη, ἀρχαίζουσα μὲν πως, ἀλλ' οὐχ ἦττον προφανῶς ἐμποιοῦσα τὴν αἰσθησιν γραφῆς τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος³, οὐδὲ δύνανται νὰ κληθῶσιν οἱ δύο κώδικες ἀπλῶς ἔργα ἐξεληθόντα ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐργαστηρίου. Ἀλανθᾶστως δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἔγραψεν ἀμφότερους μία καὶ ἡ αὐτὴ χεὶρ. Περὶ τούτου θέλει πεισθῆ ὁ ἀναγνώστης, παραβάλλων πρὸς ἀλληλα τὰ ἐνταῦθα παρατιθέμενα πανομοιότυπα μιᾶς σελίδος ἑκατέρου τῶν κωδίκων⁴, εἰ καὶ ὁ Πί-

¹ Ἴδε τὰ περὶ τῶν διαστάσεων τῶν δύο κωδίκων ἐν τέλει τῆς παρούσης ἐκδόσεως.

² Ἴδε Κατάλογον τῶν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἑλληνικῶν κωδίκων Τόμ. Α' σ. 328-333.

³ Λίαν ἐνδεικτικὴ τοῦ αἰῶνος, καθ' ὃν ἐγράφησαν ἀμφότεροι οἱ κώδικες, εἶνε ἡ σύμπτωσης τοῦ καθορισμοῦ τοῦ χρόνου ἑκατέρου αὐτῶν ὡς γραφέντος τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα ὑπὸ μὲν τοῦ κ. Omont ὡς πρὸς τὸν Παρισιακόν (Inventaire sommaire des manuscrits grecs de la Bibliothèque Nationale Τόμ. Γ' σ. 220), ὑπ' ἐμοῦ δὲ ὡς πρὸς τὸν Διονυσιακόν (Κατάλογος τῶν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἑλληνικῶν κωδίκων Τόμ. Α' σ. 328), ὅλως ἀνεξαρτήτως ἀπ' ἀλλήλων καὶ πρὶν ὅπωςδήποτε συσχετισθῶσιν οἱ δύο κώδικες πρὸς ἀλλήλους.

⁴ Ἴδε παρενθέτους πίνακας Γ' καὶ Ζ'.

ναξ Γ' ὁ ἀναπαριστάνων τὴν πρώτην σελίδα τῶν ἀπανθισμάτων τοῦ Διογένοϋ Λαερτίου ἐν τῷ Διονυσιακῷ κώδικι δὲν εἶνε εἰλημμένος ἐκ φωτογραφίας, ὡς ὁ τοῦ Παρισιακοῦ, ἀλλ' ἐκ προχείρου ἀντιγράφου ἐπὶ διαφανοῦς χάρτου, μὴ ἀνταποδίδοντος ἀκριβῶς τὴν εὐστάθειαν καὶ στρογγυλότητα τοῦ χειροθεσίου τοῦ βιβλιογράφου. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τὴν ἀτέλειαν ταύτην ἡ παραβολὴ τῶν δύο Πινάκων δεικνύει πλήν τῆς καθ' ὅλου ὁμοιότητος τῆς εἰκόνας τῆς γραφῆς τῶν δύο κωδίκων τὰς ταυτότητας τῶν καθ' ἕκαστον γραμμάτων καὶ τῶν συμπλεγμάτων αὐτῶν. Χαρακτηριστικός ἰδίως εἶνε ὁ ὁμοιος σχηματισμὸς τῶν γραμμάτων α, δ, η, φ, ω. Ἐνδεικτικὴ δὲ εἶνε καὶ ἡ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς κώδιξι χρήσις δύο σχημάτων τῶν γραμμάτων βῆτα (β καὶ β, ἐνίοτε καὶ ι), γάμμα (γ καὶ Γ), θῆτα (θ καὶ Θ) ἰδίως ἐν συνδυασμῷ μετ' ἄλλων γραμμάτων, πῖ (π καὶ π), καὶ ταῦ (τ καὶ τ). Χαρακτηριστικῶς ὁμοίως εἶνε ὁ τρόπος, καθ' ὃν ἐν ἀμφοτέροις τοῖς κώδιξι περὶ τὸ τέλος τοῦ στίχου ἀραιότερον ἢ πυκνότερον γράφονται τὰ γράμματα πρὸς πλήρωσιν αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐκάστοτε παρισταμένην ἀνάγκην. Καθ' ὁμοιον τρόπον συνδέονται συγγρότατά τινα τῶν γραμμάτων ἐν παραδόξῳ πως σχήματι, οἷον τὸ τ καὶ ρ¹, τὸ α καὶ ρ², τὸ γ καὶ ε ἢ τὸ ἄντιον καὶ τὸ γ καὶ α ἢ τὸ ἄντιον. Ὅμοιότατος εἶνε ὁ συνδυασμὸς τοῦ θ καὶ ὁμοιότατος ὁ σχηματισμὸς τοῦ βραχυγραφικῶς γεγραμμένου καί. Διὰ τὸ τέλος χαρακτηριστικὴ εἶνε ἡ πυκνὴ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς κώδιξι χρήσις τοῦ ὑπογεγραμμένου ἰῶτα καὶ ἐν λέξεσιν ἐνθα οὐδεμία αὐτοῦ χρεία, ὡς ἐν τῷ ἀθήνησιν καὶ ἐν ἀπαρεμύρατοις, οἶαι ἐπεγγελᾶν, ζῆν, σιωπᾶν, παροοᾶν, τελευτιᾶν, τιμᾶν, τρυφᾶν, ὑπεραγαπιᾶν· ὁμοίως δὲ κοινὴ εἰς ἀμφοτέρους ἢ ποῦ καὶ που παρατηρουμένη παράλειψις τῶν ἐξ ἀνεπιστάσιος. Πλὴν τούτων δὲ πάντων ἐπανευρίσκαμεν

¹ Ἡ δὲ τὴν λέξιν κρέχει ἐν τῷ τέλει τοῦ προτελευταίου στίχου τοῦ Πίνακος Γ' πρὸς τὸ παρὸς τοῦ ἑξῆς στίχου τοῦ Πίνακος Ζ'.

² Ἡ δὲ τὸ παρὰ ἐν τῷ ἐξῆς στίχου τοῦ Πίνακος Γ' πρὸς τὸ καθαρωδοῦ ἐν τῷ τελευταίῳ στίχῳ τοῦ Πίνακος Ζ'.

ΔΙΟΓΕΝΕΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΝ ΧΥΘΩΡ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ
 Θάλακω δολή πρῶτο σάδισρο/δγία^{αι}
 ἰς ἡλίδακασ κέλει φεις ἰδοτπασ προ
 ὄπειρ. ὦιοι δέ πρῶτο μαύτορ φδ
 σιρ ἄπειρ ἄθῶράτωσ ἰς τούτου ἰ
 μίου με γέθου, τῶσε ληναίορ ἰππαλο
 σιροσῶ ἰ ἄκοσορ μῦσοσ ἀπεφλυῖαδ.
 ἀρχῶ δέ τούτῶ δῶρ τούρ ἰδωρ ἰπε
 γίσαδ. καὶ τούρ κόσμορ ἰμῖχορ. ἰ
 δαμῶμορ ἰπλήρη. ἴστορ φασί καὶ
 τῶσ πῶρ ἀμῖ δασ κέ με τρέσαι. πῶ
 τηρ ἰσῶ κέ τησ σκίασ ὅτι ἰμῖ ἰσο
 μαδ δεισ ἴσιν. ἀρα γὰρ ζούσης
 δέ τησ μητροσ αὐτορ γῆμα ἴσιν
 αὐτοσ. ἰ δέ πῶρ καιροσ εἰτα ἰσο
 πῶρ ἰβησ ἰμέγκ ἰμέγκ. ἰ πῶρ οὐκ
 εἰτα καιροσ. ἀπο φθέγματα
 λαῦ τού τῶν τῶ. πρῶσβ ἰτατορ
 τούρ ὄτῶρ θῶσ. ἰ γῆρ ἰτορ γῶρ. καὶ ἰ
 σορ κόσμοσ. πῶρ ἰμα γῶρ θῶ. μέγ
 ἰσορ τόποσ. ἀ ἰδῶρ τῶ γῶρ χῶρ ῶ.
 τῶ χῶρ μοῦσ δῶρ ἀπῶρ τοσ γῶρ ἰέχῶ.
 ἰσορ ἰσορ τῶ τῶ δῶρ ἰγκῶ κῶρ τῶ ἰ γῶρ
 πῶρ ἰσορ.

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΥΠΟΝ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ 90 (Φ.197⁹)

ΤΩΝ ΑΠΑΘΗΣΜΑΤΩΝ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
 ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

περιφέρην, παρακείσασθαι γάρ μοι ἀποβα
 ρομητι. ἔπειθ' ἑστί μοι ταῦτα ἄνω καὶ πληξίω
 τοῦδε ἵππου ἢ τοῦ γάρ οὐδ' ἴσμι. τοῖσι μὲν
 φιλίπποισι μὲν αἰδέσθαι. τί μοι μέλει.

Πιττακὸς παρακλούμενος ἔειπεν ἔπει
 δαιτί σοι. εἶπε πρὸς τὸν ἴον. ἄμβη
 δικαιότερα λέγοισ τὸν παῖρα. ἄξιον
 ἄκαταλίκεο. ἄλλ' ἀλίκα καὶ τιμωρίαι.
 Φιλίππου μοι θάμνω πολλοῦ τῶ ἐπὶ θρά
 κη, ἑσπράθη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν.
 βλάθει μεθεὶς ὑπὸ τῆρος ἄνθρωπων.
 ἀσπρὸς ὄμομα ζομβίου. ἑστί γράφαρ ἢ
 τιτῶ βλάθει τοιούτομ. ἀσπρὸς Φιλίππου
 θάλασσι μοι πέμπει βλάθος. ὁ δὲ Φίλιππος
 ἀντιγράψαι τῶ βλάθει. ἀστράφα Φιλίππου
 ἐν γὰρ κριμίσεται.

Ἄλλος ἀνδρὸς παρακλούμενος ὑπὸ τῶν
 φίλων καὶ τοῦ ἑσπρίθαι τοῖς πολλοῖσι,
 ἡ βασιλικὸν ἐφίλοτο κληθεῖν τὸν ῥιπ
 ταιῖασι δὲ μετὰ τῆρος μεδρίσκου, ἰδὼν
 ῥίπτα αὐτῶ τῶ ἀντορ. τῶν δὲ φίλων
 λειπόμενος ὅτι πλῆθος τοῦδε ὄρτου ἰδὼν
 οὐχ ὅσον αἰεῖνος ἀξίος ἰσιλαφῆμαδεῖ
 σκοπεῖν. ἀλλ' ὅσον ἀράδομαί.
 Διομήσιος ὁ τῆρος καὶ φιλίππου

ἐν ἀμφοτέροις τὸν ἄλλως συνήθη σονισμόν τοῦ τῆ, τοῦ μὴδὲ καὶ τῶν τοιούτων, τὴν ἔνωσιν τῶν λέξεων διατὶ, διαπαντός, καθάπερ, καθέκαστον, ὧν τὴν ἀναγραφὴν ἐν ταῖς ὑποσελίδιοις σημειώσῃσι τῆς κατωτέρω ἐκδόσεως ὑπέλαβον περιττήν.

Ἐκλειπούσης δὲ πάσης ἀμφιβολίας περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ βιβλιογράφου γραφῆς ἀμφοτέρων τῶν κωδίκων, αἰσθητοτάτη εἶνε οὐχ ἥττω, ἢ περὶ τὰς γραφὰς ἀνομοιότης αὐτῶν. Καὶ θέλει μὲν γίνεαι αὕτη φανερὰ εἰς τὸν ἀναγνώστην ἐκ τῆς κατωτέρω ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν ἀπανθισμάτων ὑπὸ τὸ κείμενον παραθέσεως τῶν γραφῶν τῶν δύο κωδίκων, θέλουσι δὲ λεχθῆ μετὰ τὴν παράθεσιν τῶν ἀπανθισμάτων ἐν τέλει τῆς παρούσης πραγματείας τὰ θέοντα περὶ τῆς ἐν τῇ παραδόσει τοῦ κειμένου τοῦ Λαερτίου καὶ πρὸς ἀλλήλους σχέσεως τῶν δύο κωδίκων.

Εὐθύς δ' ἐκ τῶν προτέρων ἄξιον παρατηρήσεως εἶνε καὶ τοῦτο, ὅτι οἱ δύο κώδικες, καθάπερ καθ' ἑλοῦ συμπίπτοντες ὡς πρὸς τὴν ὕλην ἣν περιέχουσι, παρουσιάζουσι ἐν τούτοις καὶ ὡς πρὸς τοῦτό τινας ἀξίας λόγου διαφορὰς. Καὶ συμπίπτουσι μὲν οἱ κώδικες ὡς πρὸς τοῦτο, ὅτι περιλαμβάνουσι ἀμφοτέροι πρῶτον μὲν τὰ πανθίσματα ἐκ τοῦ Ἡροδότου, καταλαμβάνοντα ἐν μὲν τῷ Διονυσιακῷ κώδικι σελίδας 68 (φ. 1^α-34^β), ἐν δὲ τῷ Παρισιακῷ 64 (φ. 1^α-32^β), δεύτερον δὲ τὰ πανθίσματα ἐκ τοῦ Πλουτάρχου, καταλαμβάνοντα ἐν μὲν ἐκείνῳ σελίδας 324 (φ. 33^α-197^α), ἐν δὲ τούτῳ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν σελίδων (φ. 33^α-195^α), τρίτον δὲ τὰ πανθίσματα ἐκ τοῦ Διογένους Λαερτίου, ἐκτεινόμενα ἐν μὲν ἐκείνῳ εἰς σελίδας 102 (φ. 197^β-241^β), ἐν δὲ τούτῳ εἰς 151 (φ. 195^β-271^α). Ὁ δὲ μείζων ἀριθμὸς τῶν φύλλων τῶν ἀπανθισμάτων τοῦ Διογένους Λαερτίου ἐν τῷ Παρισιακῷ κώδικι παρὰ τὴν ἐν τοῖς προηγουμένοις ἀπανθίσμασι τοῦ Ἡροδότου καὶ τοῦ Πλουτάρχου σχεδὸν τελείαν ἀντιστοιχίαν τῶν δύο κωδίκων ἐμφαίνει τὴν ἑτέραν τῶν ἐν αὐτοῖς διαφορῶν, τὸ πληρέστερον δὴλα δὴ τῆς συλλογῆς τῶν εἰς τὸν Λαέρτιον προσγεγραφομένων ἀπανθισμάτων ἐν τῷ Παρισιακῷ κώδικι. Ἐτέρα

δὲ διαφορὰ εἶνε, ὅτι ὁ Παρισιακὸς μετὰ ταῦτα ἀπανθίσματα περιέχει καὶ ἕτερα, ἐπιγραφόμενα μὲν «Φιλοστράτου ἐκ τοῦ βίου τῶν σοφιστῶν», καταλαμβάνοντα δὲ τὰ φύλλα τοῦ κώδικος 271^ε-278^ε. Καὶ ἄρχονται μὲν ταῦτα ὧδε· Γοργίας πρῶτος ἄρξαι σχεδίου λόγου δοκεῖ. Τελευτῶσι δὲ ὧδε· Λουκίου τούτου κάκεινο θαυμασιώτατον. Ἐσπούδαζεν ὁ αὐτοκράτωρ Μάρκος περὶ Σέξτον τὸν ἐκ Βοιωτίας φιλόσοφον ὃν ἰδὼν ἤρειτο ὁ Λούκιος· Ποῦ βαδίζεις καὶ ἐφ' ὅ τι; Καὶ ὁ Μάρκος πρὸς Σέξτον εἶπεν· Εἴμι μαθησόμενος ἢ οὐκ οἶδα· καλὸν γὰρ καὶ γηράσκοντι τὸ μανθάνειν. Καὶ ὁ Λούκιος, ἐξάρας τὴν χεῖρα εἰς τὸν οὐρανὸν, Ὡ Ζεῦ ἔφη· ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς γηράσκων ἤδη δέλιον ἐξαπάμενος ἐς διδασκάλου φοιτᾷ ὥσπερ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἐμὸς βασιλεὺς Ἀλέξανδρος δύο καὶ τριάκοντα ἐτῶν ἀπέθανεν.

Ἀποθανούσης δὲ τῆς Ἡρώδου θυγατρὸς Ἑλληνίκης, ἔκειτο ἐπὶ τῷ δαπέδῳ παίων καὶ βοῶν Τί σοι, θύγατερ, καθαγίσω, τί σοι συνθάψω; Παρατηχῶν δ' ὁ Σέξτος, Μεγάλα, ἔφη, τῇ θυγατρὶ δώσεις, ἐγκρατῶς αὐτὴν πενθήσας.

Ἔχομεν λοιπὸν δύο κώδικας ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ βιβλιογράφου πιθανώτατα γραφέντας, οἵτινες, συμπίπτοντες περὶ τε τᾶλλα καὶ περὶ τινὰς ἐκασταχοῦ γραφᾶς τῶν χωρίων ἐκάστων, ἔχουσι μὲν καὶ ἄλλας ἐν ταῖς γραφαῖς ἐκάσταις διαφορὰς, ἀλλὰ κυρίως διαφέρουσι κατὰ τοῦτο, ὅτι ὁ Παρισιακὸς εἶνε πληρέστερος τοῦ Διονυσιακοῦ ἐν τέλει τοῦ Λαερτίου καὶ ἔχει μετὰ ταῦτα τὰ ἐν τῷ Διονυσιακῷ λείποντ' ἀπανθίσματα ἐκ τοῦ Φιλοστράτου.

Ἀλλὰ καὶ ἡ φαινομένη διαφορὰ ἐν τοῖς ἀπανθίσμασι τοῦ Διογένοος Λαερτίου δὲν εἶνε πραγματική. Ἦδη ἀνωτέρω παρατηρήθη, ἐν σ. 258, ὅτι καὶ ἐν τῷ Διονυσιακῷ μετὰ τὰ ποσπᾶσματα τοῦ Διογένοος ἔπονται ἐν τέλει αὐτῶν ἀλλότρια τιν' ἀπανθίσματα ἐκ τῶν Ἠθικῶν τοῦ Πλουτάρχου, τῆς Ποικίλης ἱστορίας τοῦ Αἰλιανοῦ καὶ ἄλλων συγγραφέων, ἀρχόμενα μὲν ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ φ. 238^α τοῦ κώδικος ἐκείνου, διήκοντα δὲ

μέχρι τοῦ φ. 218⁵, ἐν ᾧ τελευτᾷ τὸ γεγραμμένον μέρος τοῦ κώδικος. Τὰ πρόσθετα δὲ ταῦτα ἄνευ ἰδίας ἐπιγραφῆς ἀπανθήματα μόνον μέχρι τινός φέρονται ἐν τῷ Παρισιακῷ οὐκ ἄνευ ἀξίων λόγου διαφορῶν, εἶτα δὲ ἀντικαθίστανται ὑπ' ἄλλων πολλῶν πλειόνων, ὁμοίως ἐκ τῶν Ἡθικῶν τοῦ Πλουτάρχου καὶ τοῦ Αἰλιανοῦ ὡς τὸ πλεῖστον εἰλημμένων, ἀλλὰ καὶ τινων σποράδων τοῦ Λαερτίου, περὶ ὧν θεωρῶ περιττὸν νὰ γράψω ἐνταῦθα, τὸ γε νῦν ἔχον περιοριζόμενος εἰς μόνον τὰ ἐκ τοῦ Λαερτίου συνεχῆ.

Ταῦτα προτάξας, προβαίνω νῦν εἰς τὴν ἔκδοσιν τῶν ἀπανθημάτων, ἐπιφυλασσόμενος νὰ ἐπιτάξω ἐν τέλει ἀναγκαίας τινὰς παρατηρήσεις, οἷονεὶ πορίσματα τῆς ἀντιβολῆς τῶν δύο κωδίκων καὶ τῆς ἐπ' αὐτῶν στηριζομένης ἐκδόσεως ταύτης. Ἐν ταύτῃ ἀντιπαρέβηκα εἰς ἕκαστον ἀπάνθισμα τὸ παρὰ τῷ Διογένει Λαερτίῳ ἀντίστοιχον χωρίον κατὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Cobet παρὰ Διδότῳ (Ἐν Παρισίῳ, 1878), ὑποσημειώσας τὰς ἐν τοῖς δύο κώδιξι, τῷ Διονυσιακῷ (Δ) καὶ τῷ Παρισιακῷ (Π) διαφορὰς γραφὰς, συμπαραθεῖς δὲ ὑπὸ τὸ κείμενον ἔνθα παρίσταται ἀνάγκη καὶ τὰς διαφορὰς τῆς ἐκδόσεως (Ε) ὅπου μικρὸν μόνον αὕτη παραλλάσσει ἀπὸ τοῦ κειμένου τοῦ ἀπανθιστοῦ. Ὁμολογῶ δὲ, ὅτι μετὰ τὴν ἀντιβολὴν τοῦ Παρισιακοῦ κώδικος θὰ ἐπεθύμουν μὲν νὰντιβάλω ἐκ νέου καὶ τὸ ἀπόγραφον τὸ ἐκ τοῦ κώδικος τῆς μονῆς Διονυσίου κατὰ τὸν Αὐγούστον τοῦ 1905 χάριν ἐμοῦ γενόμενον κατὰ τὰς ἐμὰς ὁδηγίας ὑπὸ τοῦ συνοδεύσαντός με εἰς τὸν Ἄθω τότε μὲν φοιτητοῦ τῆς φιλολογίας, νῦν δὲ διδάκτορος καὶ σχολάρχου ἐν Ἀθήναις κ. Βασιλείου Καργαδούρη, καίπερ μετὰ τὴν ἀντιγραφὴν ἀντιβληθὲν ὑπ' ἐμοῦ πρὸς τὸν κώδικα. Ἄλλ' ἕνεκα τῆς δυσχερείας τοῦ ἐγχειρήματος ἀναγκάζομαι νὰρκεσθῶ εἰς τὴν πρώτην ἐκείνην ἐργασίαν, καίπερ δεομένην ἴσως ἐνιαχοῦ ἀναθεωρήσεώς τινος περὶ τινὰ χάριν βεβαιώσεως ἀμφιβολιῶν τινων, αἵτινες

ἠδύναντο πιθανῶς νὰ προκύψωσιν ἐκ τῆς συγκρίσεως πρὸς τὸν κώδικα τῶν Παρισίων.

Διογένους Λαερτίου ἐκ τοῦ τῶν φιλοσόφων βίου.

Θαλῆς δοκεῖ πρῶτος ἀστρολο-
γῆσαι καὶ ἡλιακὰς ἐκλείψεις καὶ
τροπὰς προειπεῖν.

5 Ἔνιοι δὲ πρῶτον αὐτὸν φασιν
εἰπεῖν ἀθανάτους [τὰς ψυχὰς]*
καὶ τοῦ τοῦ ἡλίου μεγέθους τὸ
σεληναῖον ἑπτακοσιοστὸν καὶ εἴ-
κοστὸν μέρος ἀπεφῆναντο.

Ἄρχῃν δὲ τῶν πάντων ὕδωρ
ὑπεστήσατο καὶ τὸν κόσμον ἔμ-
ψυχον καὶ δαιμόνων πλήρη. Τοῦ-
τόν φασι καὶ τὰς πυραμίδας ἐκ-
15 μετρήσαι, παρατηρήσαντα ἐκ τῆς
σκιᾶς ὅτε ἡμῖν ἰσομεγέθεισ εἰσίν.

Ἀναγκαζούσης δὲ τῆς μητρὸς
αὐτὸν γῆμαι, ἔλεγεν αὐτὸς Οὐ-
20 δέπω καιρός· εἶτα, ὡς παρήθη-
σεν, ἐγκειμένης, εἶπεν Οὐκέτι και-
ρός.

Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῶν φιλοσόφων βίου Δ: βίου τῶν φιλοσόφων Π
1. Θαλῆς Δ: Θαλλῆς Π 1-2. δοκεῖ πρῶτος ἀστρολογῆσαι Δ: ἀστρο-
λογῆσαι πρῶτος δοκεῖ Π 6. εἰπεῖν ἀθανάτους Δ: ἀθανάτους εἴ-
πεῖν Π τὰς ψυχὰς Ε: λείπουσι ΔΠ 13-14. τοῦτόν φασι ἔγραφα:
τοῦτον φασί ΔΠ 20. ὡς ΗΔ: ἐπειδὴ Ε

* Καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ πάντοτε ἀπὸ μακρῶν ἐτῶν ἐξακολουθῶ ποιούμενος
χρῆσιν τῶν ὀρθογωνίων ἀγκυλῶν [] πρὸς δηλωσιν ἐμῶν προσθηκῶν. Ἀναγκάζομαι
δὲ νὰ ὑπομνήσω τοῦτο ἰδίᾳ ἐνταῦθα, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ παρανόησις ἐνεκὰ τῆς ἀντιθέτου
σημασίας τῶν τοιούτων ἀγκυλῶν ἐν τῇ δευτέρᾳ στίλῃ, δηλουσῶν κατὰ τὴν παρά τῷ
Cobet χρῆσιν τὰ ἐξοβελιστέα.

1, 1, 23. δοκεῖ δὲ κατὰ τινὰς
πρῶτος ἀστρολογῆσαι καὶ ἡλια-
κὰς ἐκλείψεις καὶ τροπὰς προει-
πεῖν. . .

1, 1, 24. Ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὸν
πρῶτον εἰπεῖν φασιν ἀθανάτους
τὰς ψυχὰς. . . καὶ πρῶτος τοῦ
τοῦ ἡλίου μεγέθους τὸ τοῦ σελη-
ναίου ἑπτακοσιοστὸν καὶ εἴκοστὸν
μέρος ἀπεφῆναντο κατὰ τινὰς.

1, 1, 27. Ἄρχῃν δὲ τῶν πάν-
των ὕδωρ ὑπεστήσατο καὶ τὸν κό-
σμον ἔμψυχον καὶ δαιμόνων πλή-
ρη. . . ὁ δὲ Ἰερώνυμος καὶ ἐκμε-
τρήσαι φησιν αὐτὸν τὰς πυραμί-
δας, ἐκ τῆς σκιᾶς παρατηρήσαντα
ὅτε ἡμῖν ἰσομεγέθεισ εἰσίν.

1, 1, 26. καὶ λέγουσιν ὅτι τῆς
μητρὸς ἀναγκαζούσης αὐτὸν γῆ-
μαι, «[νῆ Δία]», ἔλεγεν, «οὐδέπω
καιρός»· εἶτα, ἐπειδὴ παρήθησεν
ἐγκειμένης, εἶπειν «οὐκέτι καιρός».

Ἀπορρήγματα δ' αὐτοῦ ταῦτα· πρῶτον τῶν ὄντων θεός· ἀγέννητον γάρ· κάλλιστον κόσμος· ποίημα γάρ θεοῦ· μέγιστον τόπος· ἅπαντα γάρ χωρεῖ· τάχιστον νοῦς· διὰ παντός γάρ τρέχει· ἰσχυρότατον ἀνάγκη· κρατεῖ γάρ πάντων· σοφώτατον χρόνος· ἀνευρίσκει γάρ πάντα· οὐδὲν ὁ θάνατος διαφέρει τοῦ ζῆν. Σὺ οὖν, ἔφη τις, διὰ τί οὐκ ἀποθνήσκεις; Ὅτι οὐδὲν, ἔφη, διαφέρει.

Αὐτῷ δ' ἐρωτηθεὶς ὑπ' ἄλλου, εἰ λάθοι θεὸν ἄνθρωπος, Ἄλλ' οὐδὲ διανοοῦμενος, ἔφη. Πρὸς δὲ μοιχὸν ἐρόμενον, εἰ ὁμόσοι μὴ μεμοιχευκέναι, Οὐ χεῖρον, ἔφη, μοιχείας ἐπιτορκία. Ἐρωτηθεὶς δὲ τί δύσκολον, [ἔφη] Τὸ ἑαυτὸν γινῶναι· τί δ' εὐκολον, Τὸ ἄλλω ὑποθέσθαι· Τί ἥδιστον, Τὸ ἐπιτυγχάνειν· Τί θεῖον, Τὸ μῆτε ἀρχὴν ἔχον μῆτε τελευτήν· τί δύσκολον εἶη τεθαμμένος, Γέροντα τύραννον.

Σόλων δ' ἔλεγεν· Οὓς ἂν ἐράνουσ εἰσενέγκῃς τοῖς γονεῦσι, τοὺς αὐτοὺς προσδέχου παρὰ τῶν τέκνων.

Οὗτος τὴν σεισάχθειαν εἰσηγή-

3. ἀγέννητον ΔΠ: ἀγέννητον Ε
10. τις ΠΕ: τίς Δ 14. δ' Π: δὲ Δ
ἀδικῶν Ε 17. ὁμόσοι Π: ὁμόσαι Δ: ὁμόσει Ε
καὶ ΔΠ 23. θεῖον ΔΠ: τὸ θεῖον Ε

1, 1, 35. φέρεται δὲ καὶ ἀπορρήγματα αὐτοῦ τάδε· πρῶτον τῶν ὄντων θεός· ἀγέννητον γάρ· κάλλιστον κόσμος· ποίημα γάρ θεοῦ· μέγιστον τόπος· ἅπαντα γάρ χωρεῖ· τάχιστον νοῦς· διὰ παντός γάρ τρέχει· ἰσχυρότατον ἀνάγκη· κρατεῖ γάρ πάντων· σοφώτατον χρόνος· ἀνευρίσκει γάρ πάντα οὐδὲν ἔφη τὸν θάνατον διαφέρει τοῦ ζῆν. αὐτὸ οὖν, ἔφη τις, «διὰ τί οὐκ ἀποθνήσκεις»; «ὅτι,» ἔφη, «οὐδὲν διαφέρει.»

1, 1, 36. ἠρώτησέ τις αὐτὸν εἰ λάθοι θεοῦ ἄνθρωπος ἀδικῶν· 15
«ἀλλ' οὐδὲ διανοοῦμενος,» ἔφη. πρὸς τὸν μοιχὸν ἐρόμενον εἰ ὁμόσοι μὴ μεμοιχευκέναι, αὐτὸ χεῖρον,» ἔφη, «μοιχείας ἐπιτορκία.» ἐρωτηθεὶς τί δύσκολον, ἔφη, «τὸ 20
ἑαυτὸν γινῶναι·» τί δὲ εὐκολον, «τὸ ἄλλω ὑποθέσθαι·» τί ἥδιστον, «τὸ ἐπιτυγχάνειν·» τί τὸ θεῖον, «τὸ μῆτε ἀρχὴν ἔχον μῆτε τελευτήν·» τί δύσκολον εἶη τε- 25
θαμμένος, ἔφη· «γέροντα τύραννον·» . . .

1, 2, 45. Σόλων Ἐξηκιστίδου

7. πάντων ΔΕ: ἀπάντων Π
15. ἄνθρωπος ΔΠ: ἄνθρωπος
18. ἔφη Ε: λέ-
25. γέροντα ΔΠ: ἔφη γέροντα Ε

σατο Ἀθηναίους τὸ δ' ἦν λύτρωσις σωμάτων. Καὶ γὰρ ἐπὶ σώμασιν ἰδανείζοντο καὶ πολλοὶ δι' ἀπορίαν ἐθήτευον· καὶ τισὶν ὀφειλοῦσιν ἑπτὰ τάλαντα τοῖς γονεῦσιν αὐτοῦ πρῶτος συνεχώρησε.

10 Τούτον Κροῖσος εἰς Σάρδεις ἤκοντα ἀσμένως εἰδέξατο.

Καὶ ποτε κοσμήσας ἐκυτὸν παντοδαπῶς καὶ καθίσας εἰς θρόνον ἤρτο Σόλων εἰ τι θέαμα κάλλιον τεθέαται· ὁ δὲ Ἀλεκτρούνας, εἶπε, φασιανούς καὶ ταῶς· φυσικῶ γὰρ ἄνθει κεκόσμηται». Ἐκείθεν δ' ἀπαλλαγεῖς εἰς Κιλικίαν πόλιν συνώκισεν, ἣν ἀπ' αὐτοῦ Σόλου ἐκάλεσε, καὶ ὀλίγους [τῶν] Ἀθηναίων ἐγκατώκισε· τῷ δὲ χρόνῳ τῆς πατρῆου φωνῆς ἀποξενωθέντες σολοικίζειν ἐλέγοντο.

25

Πεισίστρατον δὲ τὸν συγγενῆ αἰσθόμενος τυραννήσοντα, διάξας

Σαλαμίσιος πρῶτον μὲν τὴν σεισάχθειαν εἰσηγήσατο Ἀθηναίους· τὸ δὲ ἦν λύτρωσις σωμάτων τε καὶ κτημάτων. καὶ γὰρ ἐπὶ σώμασιν ἰδανείζοντο καὶ πολλοὶ δι' ἀπορίαν ἐθήτευον. ἑπτὰ δὲ τάλαντων ὀφειλομένων αὐτῷ πατρῶων συνεχώρησε πρῶτος. . . .

I, 2,50. καὶ πρὸς Κροῖσον ἦλθεν.

I, 2,51. φασὶ δὲ τινες ὅτι κοσμήσας ἑαυτὸν ὁ Κροῖσος παντοδαπῶς καὶ καθίσας εἰς τὸν θρόνον ἤρτο αὐτὸν εἰ τι θέαμα κάλλιον τεθέαται· ὁ δὲ, ἀλεκτρούνας, εἶπε, καὶ φασιανούς καὶ ταῶς· φυσικῶ γὰρ ἄνθει κεκόσμηται καὶ μύριον κάλλιον». ἐκείθεν τε ἀπαλλαγεῖς ἐγένετο ἐν Κιλικίᾳ, καὶ πόλιν συνώκισεν ἣν ἀπ' αὐτοῦ Σόλου ἐκάλεσεν· ὀλίγους τέ τινες τῶν Ἀθηναίων ἐγκατώκισεν, οἳ τῷ χρόνῳ τὴν φωνὴν ἀποξενωθέντες σολοικίζειν ἐλέχθησαν.

I, 2,49. ὁ δ' οὐχ εἶλετο, ἀλλὰ καὶ Πεισίστρατον τὸν συγγενῆ,

1. δ' ΔΠ: δὲ E 2. σωμάτων ΔΠ: σωμάτων τε καὶ κτημάτων E
 4-5. δι' ἀπορίαν ἐθήτευον ΔΕ: ἐθήτευον δι' ἀπορίαν Π
 16. εἶπε φασιανούς καὶ ταῶς Π: εἶπε καὶ φασιανούς, καὶ ταῶς E:
 φασὶ καὶ ταῶς καὶ φασιανούς Δ 18. δ' Π: δὲ ΔΕ 19. συνώκισεν E: συνώκισε ΔΠ ἀφ' ἑαυτοῦ ΑΠ: ἀπ' αὐτοῦ E 20. ἐκάλεσε Δ: ἐκάλεσεν ΠΕ 21. τῶν E: λείπει ΔΠ 21-22. τῷ δὲ ΔΠ: οἳ τῷ E 22. τῆς πατρῆου φωνῆς ΔΠ: τὴν φωνὴν E 23. ἐλέγοντο ΔΠ: ἐλέχθησαν E 26. δὲ Δ: δ' Π: λείπει E τὸν συγγενῆ ΔΕ: λείπεται Π 27. τυραννήσοντα Δ: τυραννήσοντα· ἦν δ' ὁ πεισίστρατος αὐτῷ συγγενῆς Π διάξας Ἰγραψα: διάξας ΔΠ: ἄξας E

εἰς τινα ἐκκλησίαν μετὰ ξίφους καὶ δόρατος, προεῖπε τὴν ἐπίθεσιν, καὶ βοηθεῖν ἔτοιμος ἔλεγε τῶν μὲν <γὰρ> ἀνδρειότερος, τῶν δὲ σοφώτερος εἶναι, σοφώτερος μὲν τῶν τὴν ἀπάτην μὴ συνιέντων, ἀνδρειότερος δὲ τῶν ἐπισταμένων μὲν, διὰ δὲ δειλίαν ἡσυχάζοντων. Καὶ τῆς βουλῆς εἰπούσης, ὅτι μαίνεται ἡσάν γὰρ τινες ἡρημένοι τὰ Πεισιστράτου· εἶπε·

Δείξει δὴ μανίνην [μὲν] ἐμὴν βαιὸς
 χρόνος ἀστοῖς,
 δείξει, ἀληθείης ἐς μέσον ἐρχομένης.

Περὶ δὲ Πεισιστράτου προεῖπεν οὕτως·
 Ἐκ νεφέλης χεῖται χιόνος μένος
 ἠδὲ χαλάζης·
 βροντὴ δ' ἐκ λαμπρῆς γίνεται
 ἀστεροπῆς,
 ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὀλ-
 λυται· εἰς δὲ μονάρχου
 δῆμος αἰδρίῃ δουλοσύνην ἐπε-
 σεν.

καθὰ φησι Σωσικράτης, προαισθημένος τὸ ἐφ' ἑαυτῷ διεκώλυσεν. ἄξιας γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετὰ δόρατος καὶ ἀσπίδος προεῖπεν αὐτοῖς τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Πεισιστράτου· καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ βοηθεῖν ἔτοιμος εἶναι, λέγων ταῦτα· «ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν μὲν σοφώτερος, τῶν δὲ ἀνδρειότερός εἰμι· σοφώτερος μὲν τῶν τὴν ἀπάτην τοῦ Πεισιστράτου μὴ συνιέντων, ἀνδρειότερος δὲ τῶν ἐπισταμένων μὲν, διὰ δέος δὲ σιωπώντων.» καὶ ἡ βουλή, Πεισιστρατίδαι ὄντες, μαίνεσθαι ἔλεγον αὐτόν· ὅθεν εἶπε ταυτί·

Δείξει δὴ μανίνην μὲν ἐμὴν βαιὸς
 χρόνος ἀστοῖς,
 δείξει, ἀληθείης ἐς μέσον ἐρχο-
 μένης. 20

I, 2, 50. τὰ δὲ περὶ τῆς τοῦ Πεισιστράτου τυραννίδος ἐλεγεία προλέγοντος αὐτοῦ ταῦτα ἦν·
 Ἐκ νεφέλης φέρεται χιόνος μένος
 ἠδὲ χαλάζης· 25
 βροντὴ τ' ἐκ λαμπρῆς γίνεται
 ἀστεροπῆς·
 ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὀλ-
 λυται· εἰς δὲ μονάρχου
 δῆμος αἰδρίῃ δουλοσύνην ἐπε-
 σεν. 30

8. δὲ δειλίαν ἡσυχάζοντων ΔΠ: δέος δὲ σιωπώντων Ε 11. εἶπε ΠΕ: λείπει Δ 12. δείξει Ε: δείξετε ΔΠ μὲν Ε: λείπει ΔΠ 14-15. ἐρχομένης ΔΕ: ἐρχομένης Π 23. μένος Ε: μέγεθος ΔΠ 24. ἠδὲ ΠΕ: ἠδὲ Δ 27. δ' Π: δὲ Δ: τ' Ε 28. μονάρχου Ε: μοναρχον ΔΠ

E. r. 195 K. II
 IOANNINA 2006

Ἦδη δὲ αὐτοῦ κρατοῦντος ἐ-
 θηκε τὰ ὄπλα πρὸ τοῦ στρατη-
 γίου, καὶ εἰπὼν Ὡ πατρίς, βε-
 βοήθηταί σοι τὰ παρ' ἐμοῦ καὶ
 5 λόγῳ καὶ ἔργῳ, ἀπέπλευσεν εἰς
 Αἴγυπτον.

Νόμοι δ' αὐτοῦ οἶδε·

10 Δακτυλιογλύφῳ μὴ ἐξεῖναι
 σφραγίδα φυλάττειν τοῦ πραθέν-
 τος δακτυλίου· καὶ εἰάν ἓνα ὀφθαλ-
 μὸν ἔχοντος ἐκκόψῃ τις, ἀντεκκό-
 πτειν τοὺς δύο. Ἄ μὴ ἔθου, μὴ
 ἀναίρου.

15 Ἄτιμον εἶναι τὸν μὴ τοὺς γο-
 νέας τρέποντα.

Τὸν ἐπίτροπον τῆ τῶν ὀρφα-
 νῶν μητρὶ [μὴ] συνοικεῖν.

Ἐρωτηθεὶς δὲ διὰ τί κατὰ
 20 πατρακτόνου νόμον οὐκ ἔθηκε,
 Διὰ τὸ ἀπελπίσαι, εἶπε. Τὸν κό-
 ρον ὑπὸ πλοῦτου γενναῖσθαι ἔλεγε,
 τὴν δὲ ὕβριν ὑπὸ κόρου.

Καλοκάγαθίαν ὄρκου πιστοτέ-
 25 ραν ἔχε. Μὴ ψεύδου. Τὰ σπου-
 δαῖα μελέτα. Φίλους μὴ ταχύ
 κτῶ, οὐς δ' ἂν κτήσῃ μὴ ἀποδο-
 κίμαζε Ἄρχε, πρῶτον μαθῶν

Ἦδη δὲ αὐτοῦ κρατοῦντος οὐ-
 πείθων ἔθηκε τὰ ὄπλα πρὸ τοῦ
 στρατηγείου, καὶ εἰπὼν, ὦ πα-
 τρίς, βεβοήθηκά σε καὶ λόγῳ καὶ
 ἔργῳ, ἀπέπλευσεν εἰς Αἴγυπτον.

I, 2, 55. δοκεῖ δὲ καὶ κάλλι-
 στα νομοθετῆσαι.

I, 2, 57. δακτυλιογλύφῳ μὴ
 ἐξεῖναι σφραγίδα φυλάττειν τοῦ
 πραθέντος δακτυλίου· καὶ εἰάν ἓνα
 ὀφθαλμὸν ἔχοντος ἐκκόψῃ τις,
 ἀντεκκόπτειν τοὺς δύο. Ἄ μὴ ἔθου,
 μὴ ἀνέλη'

I, 2, 55. εἰάν τις μὴ τρέφῃ τοὺς
 γονείας, ἄτιμος ἔστω.

I, 2, 56. τὸν ἐπίτροπον τῆ τῶν
 ὀρφανῶν μητρὶ μὴ συνοικεῖν . . .

I, 2, 59. ἐρωτηθεὶς διὰ τί κατὰ
 πατρακτόνου νόμον οὐκ ἔθηκε, ἀδιὰ
 τὸ ἀπελπίσαι, » ἔφη . . . καὶ αὐτὸν
 μὲν κόρον ὑπὸ τοῦ πλοῦτου γενναῖ-
 σθαι, τὴν δὲ ὕβριν ὑπὸ τοῦ κόρου.»

I, 2, 60. καλοκάγαθίαν ὄρκου
 πιστοτέραν ἔχε. μὴ ψεύδου. τὰ
 σπουδαῖα μελέτα. φίλους μὴ ταχύ
 κτῶ· οὐς δ' ἂν κτήσῃ μὴ ἀποδο-
 κίμαζε. ἄρχε πρῶτον μαθῶν ἄρ-

1. δὲ ΔΕ: δ' Π 2. στρατηγίου ΔΠ: στρατηγείου Ε 3. ὦ Ε:
 ὦ ΔΠ 3-4. βεβοήθηταί σοι τὰ παρ' ἐμοῦ ΔΠ: βεβοήθηκά σε Ε
 9. μὴ ΔΕ: λείκει Π 10. σφραγίδα Ε: σφραγίδα ΔΠ πραθέν-
 τος Ε: πραχθέντος ΔΠ 12. τις ΔΕ: τίς Π 18. μὴ Ε: λείκει ΔΠ
 20. ἔθηκε ΠΕ: ἔθηκεν Δ 21. διὰ τὸ ἀπελπίσαι εἶπε Π: (ἔφη) Ε:
 εἶπε διὰ τὸ ἀπελπίσαι Δ τὸν Π: τὸν δὲ Δ: καὶ τὸν μὲν Ε
 22. ὑπὸ ΔΠ: ὑπὸ τοῦ Ε 23. ὑπὸ ΔΠ: ὑπὸ τοῦ Ε 24. καλοκα-
 γάθιαν Ε: καλοκαγαθίνην ΔΠ

ἄρχεσθαι. Συμβούλευε μὴ τὰ ἥ-
διστα, ἀλλὰ τὰ ἄριστα. Νοῦν
ἡγεμόνα ποιοῦ. Μὴ κακοῖς ὁμί-
λει. Θεοὺς τίμα. Γονέας αἰδοῦ.

Ἢ Οὐρα
μὴ κρυπτόν ἔγχος ἔχων κραδίη
φαιδρῶ προσενέπης προσώπῳ,
γλῶσσα δὲ τοι διχόμοθος
ἐκ μελανῆς φρενός γεγωνῆ.

Οὗτος ἰδάκρυσ τοῦ παιδὸς αὐ-
τοῦ τελευτήσαντος· εἰπόντος δὲ
τινος Ἄλλ' οὐδὲν ἀνύεις, εἶπε· Κἀγὼ
δακρῶ ὅτι οὐδὲν ἀνύω.

Χεῖλων ἐρωτηθεὶς τίνι διαφέ-
ρουσιν οἱ πεπαιδευμένοι τῶν ἀπαι-
δεύτων, ἔφη· Ἐλπίσιν ἀγαθαῖς
τί δύσκολον. Τὸ τὰ ἀπόρρητα
σιωπῆσαι καὶ σχολὴν εὖ θέσθαι
καὶ ἀδικούμενον εὖ φέρειν δύνα-
σθαι. Προσέταττε δὲ καὶ γλώσ-
σης κρατεῖν καὶ μάλιστα ἐν συμ-
ποσίῳ· μὴ κακολογεῖν τοὺς πλη-
σίον, εἰ δὲ μὴ ἀκούσεσθαι ἐφ' οἷς
λυπήσεσθαι· μηδενὶ ἀπειλεῖν· γυ-
ναικῶδες γάρ· ταχύ ἐπὶ τὰς ἀτυ-

3-4. ὁμίλει E: ὠμίλει ΔΠ
προσνέπει Π: προσενέπη E
τοι ΔΠ: οἱ E
E: Χεῖλων ΔΠ
ΠΔ: διαθέσθαι E
24. καὶ ΠΔ: καὶ ταῦτα E
27. μὴ ΠE: μὴ' Δ.
28. μηδενὶ ἀπει-
λεῖν (ἀπειπεῖν Δ) ΔΠ: μὴ ἀπειλεῖν μηδενὶ E
29. ταχύ ΔΠ: ταχύ-
τερον E
ἀτυχίας ΔΠ: ἀτυχίας—εὐτυχίας E

χεσθαι. συμβούλευε μὴ τὰ ἥδι-
στα, ἀλλὰ τὰ ἄριστα. νοῦν ἡγε-
μόνα ποιοῦ. μὴ κακοῖς ὁμίλει.
θεοὺς τίμα, γονέας αἰδοῦ.

I, 2, 61 ὄρα 5
μὴ κρυπτόν ἔγχος ἔχων κραδίη,
φαιδρὸν προσενέπη προσώπῳ,
γλῶσσα δὲ οἱ διχόμοθος .
ἐκ μελανῆς φρενός γεγωνῆ.

I, 2, 63. καὶ αὐτόν φησι Διος- 10
κουρίδης ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμα-
σιν, ἐπειδὴ δακρῦσι τὸν παῖδα τε-
λευτήσαντα, ὃν ἡμεῖς οὐ παρειλή-
φαμεν, πρὸς τὸν εἰπόντα, «ἀλλ' οὐ-
δὲν ἀνύεις,» εἰπεῖν, ἀδὶ' αὐτὸ δὲ 15
τοῦτο δακρῶ, ὅτι οὐδὲν ἀνύτω.»

I, 3, 68. Χεῖλων Δαμαγήτου
Λακεδαιμόνιος. (69) ἐρωτηθεὶς τίνι
διαφέρουσιν οἱ πεπαιδευμένοι τῶν 20
ἀπαιδευτῶν, ἔφη, «ἐλπίσιν ἀγα-
θαῖς.» τί δύσκολον, ἐτὸ τὰ ἀπόρ-
ρητα σιωπῆσαι, καὶ σχολὴν εὖ δια-
θέσθαι, καὶ ἀδικούμενον [δύνασθαι]
φέρειν.» προσέταττε δὲ καὶ ταῦτα, 25
γλώττης κρατεῖν, καὶ μάλιστα
ἐν συμποσίῳ. μὴ κακολογεῖν τοὺς
πλησίον· εἰ δὲ μὴ, ἀκούσεσθαι ἐφ'
οἷς λυπήσεσθαι. (70) μὴ ἀπειλεῖν

7. προσενέπης Ἰγραφε: προσνέπης Δ:
8. γλῶσσα ΠE: γλῶττα Δ

18. Χεῖλων
21. τὰ ἀπόρρητα ΠE: τὰπόρρητα Δ
22. θέσθαι
23. εὖ φέρειν δύνασθαι ΔΠ: [δύνασθαι] φέρειν E
27. μὴ ΠE: μὴ' Δ.
28. μηδενὶ ἀπει-
λεῖν (ἀπειπεῖν Δ) ΔΠ: μὴ ἀπειλεῖν μηδενὶ E
29. ταχύ ΔΠ: ταχύ-
τερον E
ἀτυχίας ΔΠ: ἀτυχίας—εὐτυχίας E